

Arrest

nr. 62 912 van 9 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E.DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger, van Armeense origine. In de periode van 1998 tot 2003 woonde u met uw moeder, broer en zus in Rusland. In 2003 ging u naar Armenië, waar u in Jerevan ging wonen en studeren. In 2007 huwde u daar traditioneel met M.A. (...), Armeens staatsburger van Armeense origine (O.V. X). Jullie huwelijk werd in oktober 2010 officieel geregistreerd. In de zomer van 2008 kreeg uw echtgenoot problemen vanwege zijn professionele activiteiten als fotograaf. Hij werd toen van thuis uit meegenomen door onbekenden en kwam pas 's avonds laat terug thuis. Hij was duidelijk geslagen. U weet niet waarom of door wie hij precies werd meegenomen. U vroeg hem dit wel, maar hij zei u enkel dat het met zijn werk als fotograaf te maken had en dat hij geen criminele zaken had gedaan. Omwille van zijn problemen verhuisden u en uw echtgenoot naar

Zhukovsk in de regio Moskou, waar u familie had wonen. U vroeg het Russische staatsburgerschap aan en kreeg dit toegekend in 2009. Uw echtgenoot verbleef echter illegaal in Rusland, maar werkte ook daar als fotograaf.

Op 1 september 2010 werden u, uw echtgenoot en jullie vriend Sergej 's avonds op straat aangevallen door skinheads. Eerst gooiden ze flessen en glazen naar jullie en beledigden ze jullie. Daarna werden jullie ook door hen geslagen. U werd als gevolg daarvan naar het ziekenhuis gebracht, waar u een miskraam kreeg. U werd gedurende een week in het ziekenhuis opgenomen. Uw ouders en uw echtgenoot dienden een klacht in bij de politie. Toen u terug thuis was, werd u zelf ook ondervraagd door de wijkagent. De politie deed echter niets met uw klacht en liet per brief weten dat er geen gronden waren die wezen op een misdaad. Op deze manier kwam de politie ook te weten dat uw echtgenoot illegaal in het land was. U weet niet of uw ouders nog verdere stappen hebben ondernomen in verband met deze klacht. U en uw echtgenoot ontvingen immers een dreigbrief, waardoor jullie besloten Rusland te verlaten en terug te keren naar Armenië.

Jullie vestigden zich in de woning van uw echtgenoot in Jerevan. Midden oktober 2010 werd u opgebeld door uw schoonvader, toen u op bezoek was bij uw schoonmoeder. Hij zei dat uw schoonbroer jullie naar een tante moest brengen. 's Avonds kwam ook uw echtgenoot daar toe. Zijn gezicht was helemaal opgezwollen en hij had blauwe plekken. Omdat u in paniek geraakte, stelde u niet veel vragen over wat er precies gebeurd was. U vernam wel dat uw echtgenoot van thuis uit was meegenomen en dat het wellicht met zijn problemen uit 2008 te maken had. Na dit voorval werd besloten dat u en uw echtgenoot Armenië opnieuw moesten verlaten.

Op 12 november 2010 vlogen u en uw echtgenoot, samen met de smokkelaar en een groep mensen van Jerevan naar Moskou. Daar stapten jullie over in een chartervlucht naar een voor u onbekende bestemming. Daar werden jullie opgehaald met een minibus, die u en uw echtgenote uiteindelijk afzette aan een huis. De smokkelaar zei jullie dat hij de volgende dag zou terugkeren om jullie verder te vervoeren, maar jullie zagen hem niet meer terug. Jullie konden tegen betaling in het huis blijven wonen. Omdat de smokkelaar niet opdaagde, besloten jullie uiteindelijk asiel te vragen.

Op 20 december 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij uw geboorteakte, diploma's en enkele getuigschriften, evenals een kopie van de eerste bladzijden uit uw intern Russisch paspoort en van de overlijdensakte van uw vader. U toonde eveneens enkele medische attesten en uw registratie in Moskou (Russische Federatie). Uw echtgenoot toonde zijn geboorteakte, rijbewijs, militair boekje en de huwelijksakte. Jullie originele paspoorten bleven bij de smokkelaar. Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal legde u nog drie foto's neer, evenals een brief van de OVD van de regio Zhukovski en een medisch attest betreffende uw ziekenhuisopname.

B. Motivering

In het kader van uw asielaanvraag verklaarde u dat u het Russische staatsburgerschap heeft. U had vroeger het Armeense staatsburgerschap, maar nadat u een aanvraag deed om het Russische staatsburgerschap te bekomen, verkreeg u dit in 2009. Daarvoor had u ook al een Russische verblijfsvergunning voor drie jaar (CGVS I dd 10/02/2011 p. 2). In 2009 verkreeg u een intern Russisch paspoort, waarvan u een kopie voorlegt van de eerste twee bladzijden. U verkreeg ook een internationaal Russisch paspoort, maar moest toen uw Armeens paspoort afleveren (CGVS II dd 09/03/2011 p. 3). U gaf echter zelf ook aan dat Armenië de dubbele nationaliteit erkent. U wist niet welke documenten u dan in Armenië zou kunnen bekomen, omdat u daaromtrent wegens tijdsgebrek niets concreet had ondernomen.

Informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier bevestigt dat de Armeense autoriteiten de dubbele, in dit geval Russische en Armeense, nationaliteit erkennen. Aangezien u niet officieel afstand deed van uw Armeense staatsburgerschap (CGVS II p. 3) dient te worden besloten dat u naast het Russische staatsburgerschap, ook het Armeense staatsburgerschap heeft.

Uit de door u afgelegde verklaringen blijkt duidelijk dat u zelf geen problemen kende in Armenië. U werd zelf nooit gearresteerd of opgesloten, noch aangeklaagd of veroordeeld (vragenlijst CGVS p. 2, CGVS II p. 10). U verwees enkel naar de problemen van uw echtgenoot, M.A. (...), Armeens staatsburger van Armeense origine (O.V. 6.743.507). Hij kende in Armenië problemen vanwege zijn professionele activiteiten als fotograaf. Hij werd in de zomer van 2008 en midden oktober 2010 meegenomen en geslagen. U weet echter niet waarom dit precies gebeurde, noch met wie uw echtgenoot problemen kende (CGVS II p. 9-10).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door het Commissariaat-generaal besloten werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kon worden toegekend, kan in uw hoofd evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen evenals een bespreking van de documenten die jullie voorlegden, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Aangezien u de Armeense nationaliteit bezit en u omwille van de problemen van uw man in Armenië noch de vluchtelingenstatus noch subsidiaire bescherming kan worden toegekend, dienen de door u aangehaalde problemen in Rusland niet meer onderzocht te worden. De afwijzing van uw asielaanvraag ten overstaan van het land waarvan u, als bipatride naast Rusland, de nationaliteit bezit, meer bepaald Armenië, volstaat immers om te besluiten dat u in de mogelijkheid bent om zich onder de bescherming van Armenië te stellen voor uw vrees ten overstaan van Rusland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot M.A. (...)

Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 62.910 van 9 juni 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M.A. (...) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“(…)

3.1. *Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 (A) en 31 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950. (hierna: het EVRM). Tot slot voert de verzoeker tevens aan dat er sprake is van een schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.*

Verzoeker verwijst naar de bestreden beslissing en stelt dat hij een attest voorlegt waaruit blijkt dat hij wel degelijk vice-directeur was van een kapperszaak in Erevan en wijst hij er op dat verschillende burens bevestigen dat hij werd aangehouden op 2 juli 2008 hetgeen ook bevestigd zou zijn door zijn advocaat. Hij legt hiervan verklaringen neer en wijst er op dat deze nu pas in zijn bezit zijn gekomen.

Verder stelt hij dat zijn ouders bevestigen dat de politie nog steeds naar hem op zoek is wat volgens hem aantoont dat hij nog steeds niet veilig kan terugkeren naar Armenië, daar hij beschuldigd wordt van landverraad. Hij stelt verder dat dit trouwens niet wordt uitgesloten door rapporten van de commissaris-generaal

Hij verwijst naar de CEDOCA rapporten waaruit duidelijk zou blijken dat mensen die van criminele praktijken verdacht worden, begaan tijdens de verkiezingscampagne, wel degelijk tot op de dag van vandaag vervolgd worden. Verzoeker is de mening toegedaan dat landverraad hier duidelijk onder valt, “ook al is dit voor een buitenstaander een belachelijke beschuldiging”. Hij verwijst ook naar verschillende verklaringen van zijn burens die bevestigen dat hij gearresteerd werd op 18 oktober 2008 omstreeks 16u20. Hij licht verder toe dat hij continu pogingen heeft ondernomen om contact op te nemen met de familie Ter petrosyan ten einde de bevestiging te bekomen dat hij wel degelijk op het doopfeest aanwezig was als fotograaf. Verzoeker argumenteert dat de commissaris-generaal vergeet dat alle materiaal van verzoeker, ook zijn computer met daarop alle foto's, in beslag werd genomen door de politie zodat hij thans niets meer bezit.

Vervolgens wijst verzoeker er op dat hij zijn pogingen verder zet om de familie T.P. (...) te bereiken wat volgens verzoeker dan ook niet gemakkelijk is daar gebleken is dat hun mailadres uit veiligheidsoverwegingen werd gewijzigd. Verder stelt hij dat de data van de arrestaties van verzoeker thans vast staat, doordat ze enerzijds werden bevestigd door de advocaat en anderzijds door verschillende onafhankelijke getuigen. Verzoeker concludeert hieruit dat zijn geloofwaardigheid wat betreft deze punten niet verder in twijfel kan worden getrokken.

In een volgende onderdeel wijst verzoeker er op dat verschillende vluchtelingen bevestigen dat zij reizen met valse paspoorten en dat de valsheid van deze stukken niet door alle autoriteiten wordt vastgesteld. Hij licht dat hij vermoed dat hij in Frankrijk is terechtgekomen van waaruit hij naar België reisde en stelt verder dat er dus geen enkel bewijs is van de bewering dat hij geen beroep zou hebben gedaan op een passeur. Hij argumenteert dan ook dat iemand die illegaal de Europese Unie binnen komt bijna altijd een beroep doet op een passeur. Indien dergelijke persoon vraagt om te wachten tot hij terugkomt met de paspoorten dan is het dan ook normaal dat een vluchteling dat doet.

Verder merkt verzoeker op dat hij het Armeens staatsburgerschap bezit en zijn vrees dient getoetst te worden ten aanzien van Armenië niet ten aanzien van de Russische Federatie waar hij niet over een verblijfsrecht beschikt en waar de verzoekende partij en zijn echtgenote niet veilig konden verblijven. Verzoeker voert aan dat de beslissing op dit punt onredelijk is en dat dit element geen betrekking heeft op de essentie van het vluchtverhaal van verzoeker. Hij verzoekt de Raad dan ook om hem te erkennen als politiek vluchteling in de zin van de internationale verdragen die België binnen

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Verzoeker kan zich dan ook niet rechtstreeks beroepen op dit artikelen. Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Artikel 31 van de vluchtelingenconventie handelt over strafsancties en de bewegingsvrijheid van illegale vluchtelingen in het land van toevlucht en verzoeker wijst niet aan hoe dit artikel geschonden zou zijn. Dit onderdeel van het middel is bij gebrek aan duidelijkheid onontvankelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 februari 2011 en op 9 maart 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Armeens machtig is en hebben zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van

dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig werd geacht. De commissaris-generaal stelt vast dat de verklaring van verzoeker niet strookt met de informatie waarover hij beschikt en dat in het administratief dossier werd toegevoegd. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt ook vast in de bestreden beslissing dat verzoeker geen overtuigende, concrete bewijsstukken neerlegt om aan te tonen dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. Er wordt ook gemotiveerd dat de verklaringen op bepaalde essentiële punten zeer vaag zijn gebleven en er wordt ook verwezen naar het feit dat verzoeker op 12 november 2010 aankwam in België en op 20 december 2010 pas asiel heeft aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. De Raad benadrukt dat de motieven in samenhang dienen gelezen te worden, daar de commissaris-generaal oordeelde op basis van het geheel aan motieven dat verzoeker zich niet kan beroepen op een gegrond vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat hij ook niet aantoonde dat hij een reëel risico loopt het lijden van ernstige schade in de zin van het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de attesten die de verzoekende partij neerlegt ter staving dat hij vice-directeur was van een kapperszaak in Jerevan, kan de verwerende partij inderdaad gevolgd worden dat dit gegeven niet wordt betwist door de verwerende partij. Ook de getuigenverklaringen die verzoeker neerlegt kunnen niet worden aangenomen door het feit dat dergelijke verklaring een gesolliciteerd karakter vertonen en dus geen objectieve bewijswaarde hebben. Wat het neergelegde getuigschrift van een Armeense advocaat betreft stelt de Raad vast dat het een kopie betreft. Gekopieerde documenten hebben slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. Dit document heeft geen bewijswaarde.

Verzoeker stelt dat zijn ouders bevestigen dat de politie nog steeds naar hem op zoek is wat volgens hem aantoonde dat hij nog steeds niet veilig kan terugkeren naar Armenië, daar hij beschuldigd wordt van landverraad. De Raad meent dat dit een loutere bewering is die door geen enkel objectief element gesteund wordt.

Vervolgens herhaalt verzoeker zijn asielaanvraag en wijst hij er nogmaals op dat hij wordt beschuldigd van landverraad door zijn activiteiten in de oppositie. De Raad verwijst vooreerst naar het onderdeel van de bestreden beslissing omtrent de informatie waarover de commissaris-generaal betreffende dergelijke problemen dat luidt als volgt:

“(…)

Er moet worden opgemerkt dat er uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige

arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zelfs indien u daadwerkelijk de problemen in mei/juni 2008 hebt meegemaakt, zijn er aldus goede redenen voorhanden om te stellen dat u actueel, ingeval van terugkeer naar Armenië, niet het onderwerp zal uitmaken van vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève.
(...)"

De Raad beklemtoont dat de vaststelling dat de verklaring van verzoeker niet strookt met de informatie over Armenië waarover de commissaris-generaal beschikt en wijs er op dat dit motief gesteund wordt door het administratief dossier. Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met dit motief van de bestreden beslissing is uiteraard niet afdoende om de bestreden beslissing op dit punt in een ander daglicht te stellen. De getuigenverklaringen van de burens van verzoeker kunnen ook niet als bewijskrachtige bewijstukken worden aanvaard daar deze wederom een gesolliciteerd karakter kunnen vertonen. De Raad benadrukt wederom dat de motivering in zijn geheel dient gelezen te worden en dat naast de verwijzing naar de landeninformatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de vaststelling dat verzoeker geen concrete en overtuigende bewijstukken heeft neergelegd er ook werd vastgesteld dat verzoeker vage verklaringen heeft afgelegd aangaande bepaalde essentiële punten van zijn asielrelaas.

Zoals blijkt uit zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich vooral tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor de commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Wat betreft de tegenargumentatie van verzoeker aangaande het feit dat verzoeker zijn arrestaties niet kon dateren stelt de Raad vast dat dit motief steun vindt in de gehoorverslagen van verzoeker en de Raad is de mening toegedaan dat dit toch essentiële elementen zijn van het asielrelaas van verzoeker daar deze incidenten de aanleiding vormden dat hij zijn land heeft verlaten. De Raad kan ook dienstig verwijzing naar de tegenargumentatie van de verwerende partij dienaangaande in haar nota: "Zoals eerder werd aangehaald is het merkwaardig vast te stellen dat de burens van verzoeker, en zijn advocaat, zich wel nog de exacte datum van de arrestaties kunnen herinneren in tegenstelling tot verzoeker. Bovendien zijn de getuigenissen tegenstrijdig. Volgens verzoekers advocaat werd hij immers op 1 juli 2008 aangehouden terwijl het volgens de andere getuigenissen op 2 juli gebeurde".

De Raad schaaft zich dan ook op dit punt achter de motivering van de bestreden beslissing.

Wat betreft de betwisting aangaande de reisweg dient de Raad er op te wijzen dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vaststelde dat de verklaringen van verzoeker op dit punt niet geloofwaardig zijn. Een louter herhalen van één versie van de feiten, die reeds volledig ongeloofwaardig werd bevonden in de bestreden beslissing omwille van tegenstrijdigheden, vaagheden en incoherenties, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, is niet dienstig om de motivering te weerleggen. De bewering van verzoeker dat hij zijn pogingen verder zet om de familie T.P. (...) te bereiken en zij hun emailadres veranderd hebben kan de Raad geenszins overtuigen.

Waar verzoeker de redenering maakt dat er geen enkel bewijs is van de bewering dat verzoeker geen beroep heeft gedaan op een passeur, dient er op gewezen te worden dat de bewijslast rust bij de asielzoeker en deze redenering van verzoeker kan niet worden gevolgd. Immers, De Commissaris-generaal is niet verplicht om de leemten in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen of om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te verkrijgen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn.

Bijgevolg blijft de motivering ook op dit punt overeind.

Wat betreft het motief dat verzoeker op 12 november 2010 is aangekomen en hij pas op 20 december 2010 een asielaanvraag heeft ingediend en waar verzoeker stelt dat wanneer een "passeur" vraagt om te wachten tot hij terugkomt met de paspoorten het normaal is dat vluchtelingen dit ook doen, wijst de Raad er op dat dit motief op zich niet afdoende is om de bestreden beslissing te staven. De Raad verwijst wederom naar het feit dat de bestreden beslissing dient gelezen te worden als een geheel van motieven en verwijst volledigheidshalve naar wat reeds is uiteengezet in de voorgaande analyse van de middelen.

Verzoeker stelt dat hij continue pogingen doet contact op te nemen met de familie Ter Petrosyan. De Raad stelt vast dat verzoeker het motief van de bestreden beslissing dat hij zijn beweerde relatie met de familie Ter Petrosyan niet aannemelijk maakt niet weerlegt. De Raad schaarst zich achter dit motief.

Tot slot wijst de Raad er nog op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om niet te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoeker moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

In acht genomen wat vooraf gaat, werd door de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat het asielrelaas ongeloofwaardig was. Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie als voorzien in artikel 1, A van het Verdrag van Genève.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 wordt niet toegekend.

*Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet rechtvaardigt.
(...)"*

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS